

Кж1 По2 6/10

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 6/10
Дана 26.03.2010. године
Београд
Немањина бр. 9

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у Већу за ратне злочине, састављеном од судија: Сенише Важића, председника већа, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хаџиомеровића и Милимира Лукића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Небојшом Павловићем, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине Републике Србије и браниоца оптуженог Ненада Малића, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В.3/2009 од 07.12.2009. године, у седници већа одржаној у присуству Заменика тужиоца за ратне злочине Републике Србије Душана Кнежевића, дана 26. марта 2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Тужиоца за ратне злочине Републике Србије и браниоца оптуженог Ненада Малића, а пресуда Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине К.В.3/2009 од 07.12.2009. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В.3/2009 од 07.12.2009. године, оптужени Ненад Малић, оглашен је кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ и за исто осуђен на казну затвора у трајању од 13 /тринаест/ година, у коју се има урачунати време проведено у притвору од 09.01.2009. године, па надаље. Осим тога, том пресудом је још одлучено да оптужени АА на име паушала плати износ од 20.000,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 51.433,00 динара, док је оштећени АО, упућен на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Против те пресуде, жалбе су изјавили:

-Тужилац за ратне злочине Републике Србије, због одлуке о казни, са предлогом да жалбени суд преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптуженог Ненада Малића, осудити на казну затвора у дужем временском трајању од оне која је изречена у првостепеној пресуди;

-Бранилац оптуженог Ненада Малића, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да жалбени суд преиначи побијану пресуду, тако што ће оптуженог Ненада Малића, ослободити кривичне одговорности услед неурачунљивости у време извршења дела, или тако што ће оптуженом изрећи блажу казну, односно тако што ће укинути побијану пресуду и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање.

Тужилац за ратне злочине Републике Србије је у поднеску Ктр.3.бр.3/08 од 25.01.2010. године, предложио жалбеном суду да одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог Ненада Малића.

Апелациони суд у Београду, Веће за ратне злочине, је у седници већа на којој је присуствовао Заменик тужиоца за ратне злочине Републике Србије Душан Кнежевић, размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао и у смислу чл. 380 ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама, предлога Тужиоца за ратне злочине Републике Србије из цитираног поднеска и објашњења датих

на седници, нашао: Жалбе су неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка а ни повреде кривичног закона, на које жалбени суд пази по службеној дужности у смислу чл. 380 ЗКП.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог Ненада Малића оспорава првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка, указивањем да је у кривичном поступку пред првостепеним судом повређено начело непосредности зато што су коришћени записници са исказима окривљеног, сведока и вештака, датих у поступку пред судовима друге државе, односно пред Војним судом у Бањалуци.

Такви жалбени наводи оцењени су као неосновани, јер се на тако изведени доказима – прочитаним записницима, који су у свему изведени у складу са одредбама ЗКП-а, што бранилац не оспорава у изјављеној жалби, може заснивати пресуда и самим тим нема ни повреде начела непосредности које је уопштено начело али не императив односно обавезно правило, с обзиром на одредбе ЗКП-а које јасно овлашћују суд да на главном претресу, под одређеним условима, може да уместо непосредног саслушања сведока и вештака, прочита записнике о њиховом ранијем саслушању.

Жалбом браниоца оптуженог Ненада Малића првостепена пресуда се у суштини оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим повреде кривичног закона, указивањем да првостепени суд није правилно утврдио чињенична утврђења у погледу виности оптуженог Ненада Малића. Наиме, по ставу браниоца из самог налаза и мишљења вештака, произлази да је оптужени у време извршења дела био неурачунљив, те указивањем да у побијаној пресуди нису правилно утврђене чињенице које се односе на начин на који је оптужени Ненад Малић лишио живота АО1, с обзиром да из свеукупне садржине изведених доказа не произлази да је оптужени Ненад Малић лишио живота АО1 тако што је најпре оштећеног оштрим предметом убоо у десну страну врата и нанео му убодну рану а затим у у истог испалио један хитац и нанео му устрелну рану, услед којих повреда је оштећени подлегао. У вези тога бранилац оцењује исказ сведока БС, као неприхватљив, те износи и оцену да је неприхватљива садржина из записника дома здравља Сански Мост о прегледу тела настрадалог АО1, који је сачинила наведени сведок БС. Такође, указује још да није правилно оцењен налаз и мишљење вештака судске медицине др АВ, као ни исказ сведока БС1, а који исказ сведока бранилац оцењује тако што износи да се из његовог исказа са главног претреса једино може утврдити да оптужени Ненад Малић није поседовао нож у време извршења кривичног дела у односу на оштећеног АО1, а што све по ставу браниоца упућује на закључак да оптужени Ненад Малић, није ножем нанео повреду оштећеном АО1.

По оцени овога суда, неосновано се таквим жалбеним наводима браниоца оптуженог Ненада Малића, оспорава првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, првостепени суд је правилно и свестрано ценећи садржину изведених доказа, међу којима и налаз и мишљење вештака проф. др АВ1, као и одбрану оптуженог Ненада Малића, поуздано утврдио да је оптужени предметно кривично дело извршио са директним умишљајем, односно да је био свестан свог дела и хтео његово извршење иако су његова способност схватања значаја дела и могућност управљања поступцима у време извршења дела биле битно смањене а што насупрот жалбеним наводима његовог браниоца, не значи да је оптужени Ненад Малић, био неурачунљив у време извршење кривичног дела.

Такође, првостепени суд је прихватајући садржину из записника о увиђају Основног суда у Санском Мосту пословни број Кр-19/93 од 18.01.1993. године и садржину из записника дома здравља Сански Мост о прегледу лешева АО1 и АО2 од 23.12.1992. године, исказ вештака за судску медицину АВ, те правилно ценећи и садржину осталих изведених доказа, поуздано утврдио да је оптужени Ненад Малић, лишио живота АО1, тако што га је најпре оштрим предметом убоо у десну страну врата и нанео му убодну рану троугластог облика а потом из пиштоља у оштећеног испалио један хитац којим је нанео устрелну рану оштећеном, а коју рану од испалењеног хица и не оспорава бранилац оптуженог. Наиме, да је оптужени Ненад Малић, лишио живота АО1, тако што га је најпре оштрим предметом убоо у десну страну врата и нанео му убодну рану троугластог облика, јасно и недвосмислено произлази првенствено из записника дома здравља Сански Мост о прегледу леша АО1, у коме је јасно и стручно описана повреда на врату покојног АО1. Поред тога, насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог, записник о прегледу леша сачинило је стручно лице јер је др БС, специјалиста медицине рада, значи лекар, и као такав стручњак сигурно је била у могућности да правилно и поуздано констатује те повреде код покојног АО1, а да јесте тако види се и из саме садржине тог записника у коме су и

по оцени овога суда, стручно по правилима науке и струке констатоване повреде код покојног АО, а што произлази из исказа вештака за судску медицину др АВ у коме је изнео да је у записнику дома здравља у Санском Мосту који је сачинила др БС, јасно, недвосмислено и стручно описана убодна рана троугластог облика на десној страни врата код покојног АО1.

Поред тога, насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог Ненада Малића, сведок БС1 је, између осталог јасно у свом исказу навео да је покушао да од оптуженог Ненада Малића одузме нож из руке, те да га је оптужени том приликом посекао, тако да су самим тим очигледно неосновани жалбени наводи браниоца оптуженог којима указује да из исказа сведока БС1 може да се утврди једино да оптужени није поседовао нож у време извршења дела.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, по оцени овога суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи оптуженог Ненада Малића, па је правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, правилно је примењен закон јер се у радњама оптуженог стичу објективна и субјективна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, па су стога жалбени наводи његовог браниоца којима оспорава првостепену пресуду због повреде кривичног закона а засновани на ставу да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка и уз неправилно и непотпуно утврђено чињенично стање, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд налази да се жалбама Тужиоца за ратне злочине Републике Србије и браниоца оптуженог Ненада Малића, неосновано оспорава пресуда и због одлуке о казни.

По оцени овога суда, првостепени суд је правилно утврдио све околности које су од значаја за изрицање казне, исте навео у својој пресуди и у образложењу пресуде дао разлоге којима се руководио када је оптуженог Ненада Малића, због извршеног кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, осудио на казну затвора у трајању од 13 /тринаест/ година, у коју казну се има урачунати време проведено у притвору, које разлоге у свему прихвата и овај суд, јер налази да је таква казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице оптуженог као извршиоца кривичног дела, те да је у конкретном случају таква казна нужна и довољна да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција оствари сврха кажњавања.

Стога су жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине Републике Србије којима оспорава првостепену пресуду због одлуке о казни указивањем да је изречена казна у првостепеној пресуди, с обзиром на све утврђене околности блажа него што је то нужно, те да се са истом не може остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, као и жалбени наводи браниоца оптуженог Ненада Малића, којима оспорава првостепену пресуду због одлуке о казни, указивањем да првостепени суд није дао адекватан значај утврђеним олакшавајућим околностима, оцењени као неосновани.

Поред тога, утврђена чињеница да су способности схватања значаја дела и могућност управљања поступцима код оптуженог Ненада Малића у време извршења кривичног дела биле битно смањене, правилно је оцењена од стране првостепеног суда као околност од значаја за изрицање казне и због те околности и по оцени овога суда, насупрот жалбеним наводима Тужиоца за ратне злочине Републике Србије, није било места изрицању строже казне затвора, а са друге стране, тој околности која се односи на психичко стање оптуженог Ненада Малића, насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог, имајући у виду и све остале утврђене околности које су од значаја за изрицање казне, дат је одговарајући значај приликом изрицања казне, тако да стога није ни било места изрицању блаже казне затвора.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 388 ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,
Небојша Павловић, с.р. Сениша Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

